

คุณยายมีโอกาสขอโหสิกรรมกับพ่อในคราวนั้น พ่อของท่านซึ่งเป็นเทพบุตรไปแล้วก็ประนมมือไหว้พระธรรมกายให้โหสิกรรมกับคุณยายทุกประการ พ่อบอกกับคุณยายว่า “ที่พูดไปนั้นพูดด้วยความโมโห แต่ไม่มีเจตนาจะให้ลูกหูหนวกอย่างนั้น แต่ถ้าลูกติดค้างอยู่ในใจ ไม่สบายใจ พ่อก็ให้อภัยโหสิกรรม”

ชีวิตในวัดปากน้ำ

เมื่อคุณยายปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้สำเร็จแล้ว ความรู้สึกแค้นขึ้นเบิกบานก็ท่วมท้นอยู่เต็มหัวใจ ไม่มีความปรารถนาอะไรอีกทั้งสิ้น ท่านกล่าวว่า “การเข้าถึงธรรมกายนั้นเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขที่ไม่อาจหาสิ่งใดมาทดแทนได้ในโลก เป็นความสุขที่ไม่มีประมาณเป็นสุขล้วนๆ เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเลยในชีวิต แม้ใครจะเอาทองคำกองท่วมหัวมาแลกก็ไม่ยอม”

ด้วยเหตุนี้คุณยายจึงคิดว่า จะต้องทำงานให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เจ้าของบ้านเห็นใจ จะได้ขอโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำสัก 1 เดือน วันหนึ่งโอกาสเหมาะ หลังจากคุณยายได้นัดแนะกับคุณยายทองสุกไว้แล้ว ท่านเข้าไปขออนุญาตเจ้าของบ้านไปปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำ เจ้าของบ้านก็เต็มใจอนุญาต แต่ได้กำชับว่าเมื่อครบหนึ่งเดือนแล้วให้กลับมา คุณยายฟังแล้วท่านก็นิ่ง ไม่ได้ตอบว่าอะไร เจ้าของบ้านจึงเข้าใจเอาเองว่า เมื่อครบกำหนดแล้วคุณยายจะกลับมา

คืนนั้นคุณยายนอนหลับและฝันไปว่า ตัวท่านเองยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำใหญ่ มีเรือลำหนึ่งพาท่านข้ามแม่น้ำไปยังอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่มาก มีใบดก ร่มครึ้ม ทั้งใหญ่ทั้งสวยงาม ให้ร่มเงาร่มรื่น หลังจากขึ้นฝั่งได้ท่านก็เข้าไปนั่งใต้ต้นโพธิ์ ด้วยความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง แล้วก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น

คุณยายทองสุกพาคุณยายไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรก ในเวลาบ่ายของวันพฤหัสบดี ราวปี พ.ศ. 2481 ขณะนั้นหลวงปู่วัดปากน้ำกำลังลงสอนธรรมปฏิบัติอยู่บนศาลาซึ่งอยู่ใกล้กับโรงครัวของวัด¹ เมื่อคุณยายทองสุกแนะนำคุณยายกับหลวงปู่วัดปากน้ำ หลวงปู่ท่านก็เงยหน้าขึ้นมามองคุณยาย ท่านนั่งอยู่ครู่หนึ่งก็ทักขึ้นมาด้วยถ้อยคำซึ่งยากต่อการเข้าใจสำหรับคุณยายในขณะนั้นว่า “มีงมันมาเข้าไป” แล้วท่านก็ส่งคุณยายเข้าโรงงานทำวิชาในวันนั้นเลย

โดยปกติการที่จะเข้าโรงงานทำวิชาในสมัยนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก จะต้องผ่านด่าน คือการทดสอบจากผู้ที่เกี่ยวข้องถึงธรรมกายรุ่นพี่ ซึ่งจะตั้งคำถามที่คนธรรมดาตอบไม่ได้ มีแต่ผู้ที่เข้าถึงธรรมกาย

¹ หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านจะสอนธรรมปฏิบัติให้กับสาธุชนทั่วไปทุกวันพฤหัสบดีในช่วงบ่าย หากมีสอนในวันอื่นๆ ถือว่าเป็นโอกาสพิเศษ

เท่านั้นจึงจะตอบได้ ถ้าสามารถตอบคำถามได้ จึงจะเข้าโรงงานทำวิชาได้ แต่สำหรับคุณยายแล้ว ท่านไม่ได้ผ่านขั้นตอนนี้เลย หลวงปู่วัดปากน้ำท่านสั่งให้เข้าไปทำวิชาได้ทันที

นอกจากการเข้าโรงงานทำวิชาจะยากแล้ว การมีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่เช่นนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย ไม่เพียงแต่จะต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานที่ใหม่ ยังจะต้องปรับให้เข้ากับบุคคลรอบข้างอีกด้วย

เมื่อเข้าไปอยู่ในวัดปากน้ำนั้น เนื่องจากคุณยายเป็นคนใหม่ ไม่รู้จักใคร สิ่งของเครื่องใช้ที่ได้รับจึงล้วนแต่เป็นของเก่าๆ ที่เขาเก็บทิ้งไว้โดยไม่มีใครดูแล ไม่ว่าจะเป็เตียง ตัง มุ้ง หรือสิ่งของต่างๆ มุ้งที่ได้รับก็เป็นมุ้งที่ขาดและเก่า เก็บไว้นานๆ โดยไม่ได้ดูแล มีกลิ่นเหม็น ท่านก็เอามาซักจนสะอาด แล้วปะเย็บอย่างดี

เตียงที่ได้รับก็เป็นเตียงขาหัก อยู่ในสภาพที่พัง มีกลิ่นเหม็น และมีตัวเรือด ทั้งสกปรกและอัปชั้น คุณยายท่านได้เตียงอย่างนั้น ก็ไม่รู้รู้สึกเสียใจ เพราะคิดว่าจะอาศัยเตียงนั้นนอนพักผอน เมื่อสดชื่นแล้วจะได้เอากำลั้่งนั้นมาประพฤติปฏิบัติธรรมต่อไป

เมื่อได้เตียงมา ก็จัดการซ่อมแซมเตียงนั้นให้นอนได้ แม้ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย แต่ท่านก็ต้องจัดการซ่อมแซมทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตนเอง จากนั้นก็ปิดกวาดเช็ดถูให้ดูใหม่เอี่ยม ถึงกระนั้นตัวเรือดที่ซ่อนเร้นหลบอยู่ตามซอก ก็ยังหลงเหลืออยู่บ้าง ตกกลางคืน ขณะที่ท่านกำลังหลับ ตัวเรือดก็ออกมากัดท่านจึงนอนหลับๆ ตื่นๆ อย่างนั้นทั้งคืน ท่านหากระโถนเล็กๆ มาใบหนึ่ง ลักษณะเหมือนถ้วยแก้ว ขนาดเท่ามือกำรอบ มาไว้ที่หัวนอน เอาผ้าขาวรองก้นกระโถนแล้วเอากระดาษขาวปิดไว้ เมื่อตัวเรือดมาดูดเลือด ท่านก็จับตัวเรือดใส่ไว้ในกระโถนนั้น แล้วเอากระดาษปิดไว้ พอถึงตอนเช้าก็เอาไปปล่อย ท่านเก็บจนกระทั่งตัวเรือดหมดสิ้นไป เตียงนอนของท่านจึงสะอาดมาก

ด้วยเหตุนี้ สมาชิกที่อยู่วัดมาก่อนจึงชอบมาดูเตียงของท่านที่แม้จะไม่สวยงาม แต่ความสะอาดกลับเป็นที่ขุมนุ่ของสมาชิกที่อยู่ด้วยกัน ที่ชอบมาจับมาลูบคลำเตียงของท่าน

สำหรับเรื่องอาหาร คนเก่าๆ ที่อยู่มาก่อน ก็ไม่ยอมให้คุณยายไปร่วมวงด้วย เพราะท่านมีรูปร่างผอม ผมยาว ตาลิก เนื้อตัวสั่พรังไปด้วยเส้นเอ็น ใครเห็นก็ต้องคิดว่าท่านเป็นโรค กลั้วจะติดเชื้อโรคจากท่าน ดังนั้นเวลาเขาเอาอาหารให้ เขาก็ตักใส่จานสังกะสีแล้วเลือกใส่ให้เหมือนไม่เต็มใจ คุณยายต้องพบกับสภาพเช่นนี้ทุกวัน

คนเราหากถูกใครแสดงความรังเกียจเช่นนี้ทุกวัน คงยากที่จะทนอยู่ต่อไปได้ แต่วิสัยของคนมีบุญนั้นสอนตัวเองได้ คุณยายคิดว่าท่านมาอยู่ที่นี่เพื่อปฏิบัติธรรม อาหารมื้อนี้หรือทุกมื้อเป็นของหลวงปู่วัดปากน้ำ ที่ได้มาจากบุญของผู้ที่มีศรัทธา เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำเป็นเนื้อนาบุญ คนอยากได้บุญก็มาทำบุญกับท่าน ท่านก็เผื่อแผ่มาถึงคุณยาย และลูกศิษย์ทุกๆ คน

คุณยายท่านเป็นคนใจใสบริสุทธิ์ มองโลกในแง่ดี ท่านคิดว่าเป็นธรรมดาอยู่เองที่คนจัดอาหาร

จะต้องเหนื่อยมากเป็นพิเศษ เพราะต้องอยู่หน้าเตาไฟ ต้องตื่นแต่ตีห้าแต่ตื่นไปหาซื้ออาหารมา นอกจากการปรุงอาหารอยู่หน้าเตาไฟจะร้อนแล้ว ยังต้องเหน็ดเหนื่อยจัดแจกอาหารอีก ดังนั้นไม่ว่าเขาจะให้อาหารด้วยกิริยาอาการอย่างไรก็ตาม หน้าทีของท่านคือรับประทานอาหารของหลวงปู่วัดปากน้ำ เพื่อให้มีแรงปฏิบัติธรรม และเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายเท่านั้น

ส่วนการที่ใครมองว่าคุณยายเป็นโรคนี้ ท่านก็คิดว่าดีเหมือนกัน เพราะจะได้ปลีกตัวมาอยู่ตามลำพัง รับประทานอาหารคนเดียวจะอึดเวลาไหนก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจใคร ขณะที่รับประทานก็มีเวลาสำหรับตรีกธรรมะไปด้วย เสร็จแล้วก็ไปล้างจาน ล้างจานไปด้วยขณะเดียวกันก็ล้างใจไปด้วย สะอาดทั้งจานสะอาดทั้งใจ

คุณยายท่านมีความแน่วแน่เด็ดเดี่ยวในการศึกษาวิชาธรรมกายเพียงอย่างเดียว ไม่เคยรู้สึกหวั่นไหวต่อเรื่องไร้สาระ ให้เป็นอุปสรรคต่อการแสวงหาธรรมะของท่านเลย

ก้าวไปสู่การทำวิชา

คุณยายเป็นคนใหม่ที่ก้าวเข้ามาสู่การทำวิชา แต่ท่านไม่ประมาท ตรีกธรรมะตลอดทุกอิริยาบถ ไม่คิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น ผึกหยุดในหยุด นิ่งในนิ่ง เข้าไปเรื่อยๆ ทั้งวันทั้งคืน ด้วยความวิริยะอุตสาหะ เพื่อจะได้รู้เห็นวิชาเหมือนผู้ที่มาก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะได้ใช้งานได้อย่างทันใจ เมื่อฝึกมากขึ้นความละเอียดก็เพิ่มขึ้นไปตามลำดับจนละเอียดกว่าเดิมที่เคยเป็นมาก่อน และสว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันมาร้อยเรียงกันเต็มท้องฟ้า

ต่อมาหลวงปู่วัดปากน้ำท่านมักจะถามคำถาม ซึ่งคุณยายไม่เคยคิดมาก่อน วันแรกที่ท่านเจอข้อสอบของหลวงปู่วัดปากน้ำ คำถามแรกก็คือ

“ลูกจันทร์ เมื่อก็หลวงพ่อเดินผ่านโบสถ์มา เห็นนมมันไปเกาะบนหลังคา มันเหลียวมาดูข้างหลัง แล้วมันก็หันไปดูข้างหน้า มันทำอย่างนั้นทำไม”

เมื่อฟังคำถามแล้ว คุณยายท่านก็หยุดนิ่งอย่างเบาสบาย หยุดในหยุด ดิ่งเข้ากลางไป พอหยุดถูกส่วนก็เห็นเป็นเรื่องเป็นราว ทั้งรู้ทั้งเห็น แล้วตอบว่า

“นมมันก็หันไปดูทางที่มันมา จะได้จำทางได้ แล้วมันก็มองไปข้างหน้า ดูที่หมายที่มันจะไปหากินเจ้าคะ”

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิ”

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะค่อยๆ ถามจากง่ายไปหายาก พอวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก “ลูกจันทร์

หลวงพ่อกออกมาจากหอดฉัน เห็นคนพิการ ขามันเป่ เอ็งลองไปดูซิว่ากายละเอียดของมันเป่ด้วยหรือเปล่า”
คุณยายท่านก็หาคำตอบมาจนได้

เวลาหลวงปู่ท่านถาม ถ้าใครตอบถูก ท่านก็จะบอกว่า “เออ มันต้องอย่างนี้ซิ” ถ้าไม่ถูก ท่านจะนิ่งๆ เฉยๆ ถามอย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเรื่องยากขึ้นๆ เช่น ถามถึงแขกพาหุรัด ถึงความเชื่อถือ อะไรต่างๆ ซึ่งคุณยายไม่เคยรู้เรื่องมาก่อน แต่ด้วยญาณทัสสนะที่แม่นยำ ทำให้ท่านตอบถูกทั้งหมด นอกจากนี้หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะคอยซักถามคุณยายเสมอว่า “เวลาออกไปที่หอดฉันนะ เอ็งอยู่ตรงกลาง หรือเปล่า” ทำให้คุณยายต้องเอาใจไว้ตรงกลางกายตลอด ไม่ให้เคล็ดเคลื่อนทั้งกลางวัน กลางคืน เมื่อเป็น อย่างนี้ ความรู้ก็ลึกซึ้งเข้าไปเรื่อยๆ จนในที่สุดท่านได้มานั่งบนเตียงขาดรู้

เตียงขาดรู้¹ นี้ มีลักษณะคล้ายธรรมาสันสำหรับพระนั่งเทศน์ ขนาดพอดีตัว มีไว้ให้เป็นเกียรติ สำหรับผู้ที่ธรรมะดีเด่น เวลาคุณยายนั่งสมาธิในตอนกลางคืน จะต้องกางมุ้งครอบไว้อีกทีหนึ่ง เนื่องจาก เตียงนี้มีขนาดเล็ก จึงเป็นเหตุให้คุณยายต้องนั่งตัวตรง นิ่งอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าเผลอทำตัวเอียงไป ทางใดทางหนึ่งแม้เพียงนิดเดียว จะถูกยุ้งกัณฑ์ที่ ท่านนั่งสมาธิของท่านจึงมั่นคง สง่างามที่สุด

ส่วนคำว่า “ขาดรู้” คือ การทำให้หยุดนิ่งสนิทสมบุรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ จนกระทั่งหลุดจาก กายหยาบเข้าไปสู่กายธรรมที่ละเอียดขึ้นไปเรื่อยๆ ทั้งการรับรู้ภายนอก เข้าไปรับรู้ภายใน เมื่อครบ กำหนดเวลาแล้วจึงถอนการขาดรู้ ทำให้จิตบริสุทธิ์มาก มีพลังมาก ความรู้กว้างขวางมาก และมี ญาณทัสสนะแม่นยำมาก จนกระทั่งความรู้แตกฉาน ทำให้เข้าใจเรื่องราวของโลกและชีวิตเพิ่ม มากขึ้นไปตามลำดับ คุณยายท่านเอาจริงเอาจังจนกระทั่งขยับจากผู้ที่ไม่รู้อะไร มาเป็นผู้รู้อยู่แถวหน้า ได้รับความไว้วางใจจากหลวงปู่วัดปากน้ำ ให้เป็นหัวหน้าเวรขาดรู้ ซึ่งถือว่าเป็นตำแหน่งอันทรงเกียรติยิ่ง สำหรับผู้ศึกษาวิชาธรรมกายที่ฝึกฝนตนเองมาอย่างดีแล้ว

ครั้งแล้ว วันเวลาที่ไม่มีพึงปรารถนาก็มาถึง หลังจากที่อยู่วัดปากน้ำครบ 1 เดือน ถึงกำหนดที่ คุณยายจะต้องกลับไปหาคุณนายเลี้ยง แต่เมื่อผ่านมาถึงเพียงนี้ท่านก็ตั้งใจว่าจะไม่กลับไปอีก เพราะ ปรารถนาจะศึกษาธรรมะที่ละเอียดยิ่งขึ้น จึงได้ปรึกษากับคุณยายทองสุกว่า “พี่ พี่สุก ฉันไม่กลับแล้วนะ”

“กูก็ไม่กลับไวย อีกำ¹ เราบวชกันดีกว่า” คุณยายทองสุกชวนคุณยายบวชชี

“แล้วเราจะบวชกันอย่างไรละ” คุณยายถาม

“เช่าผ้าเขาบวชกันดีกว่า” คุณยายทองสุกออกความเห็น เพราะในสมัยนั้นการจะหาซื้อผ้า ลักฝัน เป็นเรื่องลำบาก จึงต้องใช้วิธีเช่าเขามา เมื่อตัดลินใจตั้งนั้นแล้วทั้งสองจึงพากันโกนศีรษะ บวชกันในคืนนั้น ซึ่งหลวงปู่วัดปากน้ำท่านก็ดีใจ

¹ คุณยายทองสุกมักจะเรียกคุณยายว่า “อีกำ” ด้วยความเอ็นดู เนื่องจากคุณยายเป็นผู้มีรูปร่างผอม

วันรุ่งขึ้น เมื่อคุณนายเลียบจะมารับกลับ ก็เห็นแม่ซีทั้งสองนั่งอยู่ตรงหน้าหลวงปู่วัดปากน้ำ ซึ่งนอกจากผมยาวจะหายไปจากศีรษะหมดสิ้นแล้ว หน้าตาผิวพรรณยังνωลสดชื่นด้วยธรรมรังสีของพระธรรมกายอีกด้วย

เวลานั้น คุณนายเลียบยังไม่กล้าพูดสิ่งใด ทั้งนี้เพราะเกรงใจหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงได้แต่มองหน้ากัน หลังจากที่หลวงปู่ท่านลุกออกไปแล้ว คุณนายเลียบก็ถามคุณยายด้วยความไม่เข้าใจว่า

“ไหนว่าจะกลับ ทำไมบวชละ” คุณยายท่านไม่ตอบสิ่งใดเลย ได้แต่นั่งฟังด้วยอาการสงบนิ่ง อันเป็นอริยาศัยปกติของท่าน

ความผูกพันที่คุณนายเลียบมีต่อคุณยายนั้นมากมาย ดังจะเห็นได้จากเมื่อ 20 ปีต่อมา ขณะนั้นคุณนายเลียบอายุ 85 ปี ท่านมาหาคุณยาย แล้วพูดด้วยถ้อยคำเดิมว่า “แม่จันทร์นะแม่จันทร์ บอกว่ามาแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่ได้กลับ” แม้ในวันที่ใกล้จะละโลก คุณนายเลียบให้คนมาเชิญคุณยายไปที่บ้าน เพื่อที่จะทำบุญกับคุณยาย แต่พอเจอหน้ากันเท่านั้น คุณนายเลียบก็ใช้คำเดิมอีก “แม่จันทร์นะแม่จันทร์ บอกว่ามาแล้วจะกลับ แล้วก็ไม่ได้กลับ” แล้วก็มอบเงินเพื่อทำบุญกับคุณยายผู้มีธรรมะในตัวเอง

สำหรับคุณยายเอง ท่านไม่ได้คิดที่จะไปเป็นคนที่ทำงานที่บ้านใครตลอดชาติ ที่ยอมตนในตอนแรกก็เพื่อจะศึกษาวิชาธรรมกาย แม้ว่าจะลำบากเพียงใดก็อดทน ไม่ได้คิดจะมาแสวงหาอาชีพอย่างนี้ ท่านจึงไม่กลับไปที่บ้านคุณนายเลียบอีก อยู่ศึกษาวิชาธรรมกายกับหลวงปู่วัดปากน้ำนับแต่นั้นมา

คุณยายทำวิชา

สถานที่ศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูงนั้นเรียกว่า “**โรงงานทำวิชา**” เป็นกุฏิหลังใหญ่ มีเพิงออกไป 2 ข้าง ตรงกลางกุฏิมีผนังกันแบ่งเป็น 2 ห้อง แยกพระกับแม่ซีไว้คนละส่วน เพื่อที่จะได้มองไม่เห็นซึ่งกันและกัน ดังนั้นพระกับแม่ซีจึงไม่รู้จักกันเลย ส่วนหลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะนั่งอยู่กับพระซึ่งในเวลานั้นมีประมาณ 30 รูป สำหรับแม่ซีและอุบาสิกาที่ถือศีล 8 แต่ยังไม่ได้บวชก็มีประมาณ 30 คนเช่นกัน ที่ผนังกันนี้ถูกเจาะเป็นช่องเล็กๆ ไว้สำหรับหลวงปู่วัดปากน้ำท่านสั่งงาน ซึ่งสามารถมองเห็นได้แต่หน้าท่านแต่ไม่เห็นตัว

การทำวิชาสมัยนั้น ในยามปกติ จะทำกันผลัดละ 4 ชั่วโมง ต่อเนื่องกันไปไม่มีหยุดเลย ส่วนในยามสงครามโลก จะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 2 ผลัด ผลัดละ 6 ชั่วโมง กลางวัน 6 ชั่วโมง กลางคืน 6 ชั่วโมง ผลัดแรกหรือกะที่ 1 จะเริ่มเข้าที่นั่นสมาธิตั้งแต่ 6 โมงเย็นถึงเที่ยงคืน ส่วนกะที่ 2 เริ่มตั้งแต่เที่ยงคืนถึง 6 โมงเช้า ส่วนในตอนกลางวัน กะที่ 1 จะอยู่ถึงครึ่งวันเช้า แล้วกะที่ 2 จะมาต่อถึง 6 โมงเย็น เป็นอย่างนี้ตลอดทั้งวันทั้งคืน 24 ชั่วโมง

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านคัดเลือกให้คุณยายเป็นหัวหน้าเวรตึก เพราะเห็นว่าคุณยายมีความตั้งใจจริง

ในการศึกษาวิชาธรรมกาย มีญาณทัสสนะแม่นยำ มีความรับผิดชอบสูง และอีกประการหนึ่งก็คือ คุณยายเป็นคนแข็งแรง

มีข้อนำสังเกตบางประการที่ทำให้ท่านได้รับการคัดเลือกให้เป็นหัวหน้า สิ่งนั้นก็คือการเอาจริง และทำมากกว่าคนอื่น แม้ว่าคุณยายจะนั่งสมาธิเหมือนกับคนอื่น แต่เวลานั่งท่านไม่ขยับเลย นั่งแบบ ตั้งชีวิต จนขาดการรับรู้ทางกายไปรับรู้เอาวิชาข้างใน เมื่อครบ 6 ชั่วโมงจะออกเวอร์ คนที่นั่งมาด้วยกัน ลุกออกไปแล้ว แต่คุณยายท่านยังไม่ลุก ท่านอยู่รอฟังว่าหลวงปู่วัดปากน้ำจะสั่งวิชา ชุดที่เข้ามาผลัดว่าอย่างไร อย่างน้อยอีกครั้งชั่วโมง บางครั้งก็ถึงชั่วโมง เมื่อรับรู้คำสั่งแล้ว คุณยายก็ทำควบคู่กับเขาไปด้วย หลังจากนั้นท่านจึงออกจากห้องไป

เมื่อออกจากห้องไปแล้ว คุณยายก็ยังคงตรีกธรรมะไปเรื่อยๆ พร้อมกับการทำภารกิจส่วนตัว ภายนอกเคลื่อนไหว แต่ภายในหยุดนิ่งตลอดเวลา พอถึงเวลาเข้าเวอร์ คนอื่นจะเข้าเมื่อถึงเวลา แต่สำหรับคุณยายแล้ว อย่างน้อยต้องเข้าไปก่อนสัก 15 นาที เพื่อที่จะได้ฟังในตอนท้ายชั่วโมงของชุดนั้นว่า หลวงปู่วัดปากน้ำท่านอบรมอย่างไรบ้าง มีข้อผิดพลาดและข้อแก้ไขอย่างไร เมื่อรับรู้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ทำวิชาอยู่ในชุดเดียวกันจึงจะเข้ามา ด้วยเหตุนี้ความรู้ที่หลวงปู่วัดปากน้ำท่านมี คุณยายจึงไม่ปล่อยให้ตกหล่น เริ่มต้นอย่างไร ลงท้ายอย่างไร ส่งต่อกันอย่างไร คุณยายรู้หมด และทำได้หมด แม้ว่าท่านจะไม่รู้หนังสือ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ในขณะที่คนอื่นๆ อ่านหนังสือออกกันทุกคน แต่ท่านได้นำคำตอบจากความรู้แจ้งเห็นแจ้งอย่างแท้จริงภายในของท่าน ซึ่งเกิดจากการทำความเพียรมาตอบ หลวงปู่วัดปากน้ำ จนกระทั่งหลวงปู่ท่านพอใจแล้วคัดเลือกให้เป็นหัวหน้าเวอร์

เมื่อคุณยายทำวิชาได้ประมาณ 2 ปี สงครามโลกครั้งที่ 2 ก็เกิดขึ้น ในยามนั้น คุณยายท่านเป็นหัวหน้าเวอร์กะ 2 หลวงปู่วัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่ทำวิชาได้คล่อง ช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยปลอดจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากสงคราม ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่บรรลुวิชาธรรมกายช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ด้วยการใช้อานุภาพของพระธรรมกาย ดลบันดาลให้ข้าศึกมองเห็น จุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ เป็นป่าบ้าง เป็นทะเลบ้าง ใช้วิธีการพรางป่าให้เป็นเมือง พรางเมืองให้เป็นป่า เพื่อไม่ให้ข้าศึกสนใจ จะได้ทิ้งระเบิดลงไม่ถูกเป้าหมาย ทำให้รอดพ้นจากภัยอันตรายมาได้

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 มีระเบิดลงในกรุงเทพฯ มาก เพราะญี่ปุ่นยกกองทัพขึ้นบก จะเอาเมืองไทยเป็นฐานทัพเพื่อที่จะมุ่งแผ่ขยายอำนาจเข้าไปในพม่าและอินเดียต่อไป หลวงปู่วัดปากน้ำท่านถึงกับลั่นวาจาว่า จะยอมตายอยู่ที่วัดปากน้ำ ไม่ยอมหนีไปไหน จะใช้วิชาธรรมกายที่เข้าถึง ช่วยประเทศชาติให้รอดพ้นจากภัยอันใหญ่หลวงครั้งนี้ให้ได้ คุณยายเองก็เช่นกัน ท่านไม่ไปไหนเลย อยู่เวอร์ทำหน้าที่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ชาวบ้านแถวนั้นทราบกิตติศัพท์ของหลวงปู่วัดปากน้ำ จึงมาขอพึ่งอาศัยบารมีหลบหลีกระเบิดอยู่ที่วัดกับท่าน

ดังนั้น ในระหว่างที่สงครามโลกกำลังดำเนินอยู่ หลวงปู่วัดปากน้ำจะคอยตรวจสอบเวลาที่เครื่องบินมาทิ้งระเบิด ท่านจะถามพวกทำวิชาว่า เครื่องบินจะมาทิ้งระเบิดเวลาไหน ถ้าคุณยายตอบทุกคนจะเตรียมปิดไฟกันแล้ว เพราะทุกคนรู้ว่าญาณทัสสนะของคุณยายแม่นยำมาก หลังจากนั้น หลวงปู่วัดปากน้ำจะควบคุมการปิดระเบิดเองทั้งหมด

เมื่อได้รับคำสั่ง คุณยายหยุดในหยุดเรื่อยไป ไม่ว่าจะลูกระเบิดจะลงมามากเพียงใด ท่านก็ประกอบวิชาธรรมกายแก้ไขสิ่งที่เขาเข้ามาเข้าไปเรื่อยๆ และทำได้สำเร็จด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย¹

การอยู่เวรทำภavanaตั้งแต่กลางคืนจนถึงเช้าเป็นแรมปีเช่นนี้ หากจิตใจและร่างกายไม่แข็งแรง ไม่แกร่งเป็นเหล็กเป็นเพชรจริงๆ แล้วจะอยู่ได้ยาก เพราะเป็นช่วงระยะเวลายาวนาน แต่สำหรับคุณยายแล้ว สงครามไม่มีความหมายสำหรับท่านเลย ท่านบอกว่าศึกษาค้นคว้าวิชากันไปเรื่อยๆ ถามกันตอบกัน สนุกสนานมีความสุขมาก ท่านมุ่งศึกษาไปสู่วิชาที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้นไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าในช่วงเวลานั้น ความเป็นอยู่จะลำบากมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นเก่าและผุจนขาด ไม่มีเปลี่ยน อาหารที่เคยมีอย่างพอเพียง ก็ขาดแคลน และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นคือ เกิดน้ำท่วมใหญ่ทั่วประเทศซ้ำเติมขึ้นมาอีก แต่คุณยายท่านก็ทำความเพียรเรื่อยไป และสามารถผ่านเหตุการณ์เลวร้ายนั้นมาได้เป็นอย่างดี

แม้ว่าคุณยายจะเป็นคนผอม แต่ท่านแข็งแรง ยามใดที่ท่านทำวิชา ใจของท่านจะหลุดจากกายหายไปแล้วเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรม กับผู้รู้แจ้งภายใน เป็นประดุจภาชนะรองรับผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายในอายตนะนิพพาน ที่ถ่ายทอดอานุภาพทั้งหมดลงมาที่กายของท่านอย่างต่อเนื่อง ไม่ขาดสาย ทำให้ท่านเป็นผู้มีฤทธิ์ มีเดช มีอานุภาพมาก

หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงแล้ว คุณยายก็ยังคงทำวิชาต่อไปเรื่อยๆ ท่านศึกษาค้นคว้าเข้าไปจนรู้เรื่องราวของโลกและจักรวาล เรื่องของธาตุธรรมทั้งที่เป็นกุศล อกุศล และอัพยาภตต์ ว่ามีการบรรพกันมาตั้งแต่ต้นอย่างไร และมีความเกี่ยวพันมาถึงตัวเราอย่างไร ความรู้ภายในที่เกิดจากใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งนั้น เป็นสิ่งที่หาใครเสมอเหมือนได้ยากยิ่ง ท่านจึงรู้ทุกสิ่งทุกอย่างด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย

คุณยายมีความสุขอย่างยิ่งกับการทำวิชาอยู่กับหลวงปู่วัดปากน้ำ เพราะวิชาธรรมกายเป็นความรู้ที่คู่กับความสุข ท่านไม่นึกถึงเรื่องอื่นใด นอกจากนึกว่าทำอย่างไรจึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรม และด้วยความมุ่งมั่นนี้ ภายหลังจากต่อมาเมื่อท่านยังแข็งแรงอยู่ ยามอารมณ์สบายๆ ท่านมักจะพูดกับลูกศิษย์ใกล้ชิดว่า **“ยายยังไม่นิพพาน ยายจะไปปราบไธดำ (มาร) ให้ถึงที่สุด”** ท่านพูดอย่างนี้เสมอ แล้วก็นุ่งศึกษาวิชาธรรมกายเรื่อยมา

¹ เรื่องการปิดลูกระเบิด เป็นที่กล่าวขานกันมากในสมัยนั้น มีทั้งพยานหลักฐานจากหนังสือต่างๆ และจากบุคคลที่อยู่ในละแวกเดียวกับวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ว่ามีคนมองเห็นร่างของแม่ชีลอยอยู่เหนือสะพานพุทธฯ

การศึกษาวิชาธรรมกาย คือ การศึกษาด้วยการทำใจหยุด ทำใจนิ่ง หลวงปู่ดปากน้ำท่านอธิบายว่า ต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานของสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งหลายนั้นคือ “พญามาร” ซึ่งแปลว่า “ผู้ขวาง” คือ ขวางการทำความดีของทุกคน ไม่ให้ทำได้อย่างสะดวกสบาย

ในพระไตรปิฎกมีกล่าวถึงพญามารไว้หลายตอน แม้ในศาสนาอื่นก็มีกล่าวถึงพญามาร แต่บางครั้งก็เรียกกันว่าซาตาน ถ้าจะอธิบายให้เข้าใจง่ายก็คือ มีการต่อสู้กันอยู่ระหว่าง 2 สิ่ง คือ ธรรมกับอธรรม บุญกับบาป ความดีกับความชั่ว ความสว่างกับความมืด ความรู้กับความไม่รู้ ความบริสุทธิ์กับความสกปรกที่เป็นมลทิน ต่อสู้กันอยู่ตลอดเวลา โดยมี **อากาสโลก ชั้นธโลก และสัตวโลก** เป็นสมรภูมิ

สัตวโลก ได้แก่ เห็น จำ คิด รู้ หรือจิตใจของสรรพสัตว์ทั้งหลาย ชั้นธโลก ได้แก่ ชั้นต่างๆ ของมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง รวมทั้งเทวดาทั้งหลาย อากาสโลก ได้แก่ สิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อากาศภายในเชื่อมโยงกับบรรยากาศข้างนอกเรื่อยออกไปจนครอบคลุมสรรพสิ่งทั้งหลาย

หลวงปู่ดปากน้ำท่านอธิบายเพิ่มเติมว่า ถ้าไม่ได้ไปดับต้นเหตุของผู้ที่ผลิตความทุกข์ทรมานขึ้นมา ทุกข์ทั้งหลายไม่มีวันหมดไปจากสัตวโลกโดยเด็ดขาด ความเบียดเบียนจะไม่มีวันหมดสิ้นไป

การรบกันในเมืองมนุษย์นั้นเป็นการรบที่ไม่ถูกต้อง เป็นการรบกันเอง ยังไม่ถูกตัวจริง ถ้าถูกตัวจริงต้องรบกับต้นเหตุของกิเลสซึ่งก็คือพญามาร พญามารจะบังคับให้มนุษย์คิดไม่ดี พูดไม่ดี และทำไม่ดี แล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด รับผลของบาปกรรมอยู่ร่ำไป บังคับชั้นห้าของมนุษย์ให้มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ตรึงเอาไปติดในสิ่งไม่ดีบ้าง และบังคับอากาสโลก เช่น ฝนไม่ให้ตกต้องตามฤดูกาล บังคับเศรษฐกิจให้ตกต่ำ ให้เกิดข้าวยากหมากแพง แห้งแล้ง ให้เกิดรบราฆ่าฟันกัน เบียดเบียนซึ่งกันและกัน เมื่อปราบมารหมดสิ้นไปเมื่อใด ความโลภ ความโกรธ ความหลงที่บังคับสรรพสัตว์และสรรพสิ่งทั้งปวงก็จะหมดสิ้นไป เหลือแต่ความดีงามที่บังเกิดขึ้น

แต่ถ้าไปยังไม่ถึงที่สุดแล้ว ก็ยังต้องเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารอยู่ร่ำไป เพราะฉะนั้นต้องไปถึงที่สุดแห่งธรรมจึงจะชนะได้ ตลอดชีวิตของท่านจึงทำความเพียรอย่างนี้ทั้งวันทั้งคืนไม่ถอนถอย

หนึ่งไม่มีสอง

ไม่ว่าในยามปกติหรือในยามสงครามโลก คุณยายนั้นเป็นหนึ่งในนักรบกองทัพธรรม ที่ทำวิชาต่อสู้กับพญามารด้วยจิตตานุภาพ ด้วยการหยุดนิ่ง ด้วยธรรมาวุธภายใน อาศัยบุญฤทธิ์อันเกิดจากอานุภาพของวิชาธรรมกาย ต่อสู้กันตลอดเวลา 24 ชั่วโมงในสมรภูมिरบ จนกระทั่งหลวงปู่ดปากน้ำท่านเห็นแล้วว่า คุณยายนั้นมีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีความเพียร มีกำลังใจที่เข้มแข็ง แม้จะทำความเพียรจนกระทั่งผ่ายผอม ตัวสะพร่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทั้งดวงตาและดวงใจของท่านเด็ดเดี่ยว ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

ในยามสงครามโลก ไม่ว่าลูกระเบิดจะลงมากมายเพียงใด คุณยายก็ไม่เคยมีอาการสะดุ้งกลัว ต่อมรณภัย หรือความอึดอัดขาดแคลนต่างๆ ที่เกิดขึ้น ไม่เคยแม้แต่จะปริปากพูดบ่น ท่านมีใจที่หยุดนิ่งเฉย เป็นปกติ มุ่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมเพียงอย่างเดียว ไม่ว่าหลวงปู่วัดปากน้ำสั่งอะไรก็ตาม คุณยายยอมทุ่มเทความสามารถทำได้ตามนั้นทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะท่านเป็นคนรักษาหน้าที่ยิ่งชีวิต และอยู่ในโอวาทของหลวงปู่วัดปากน้ำเสมอ เมื่อหลวงปู่ท่านเห็นดังนั้น จึงได้รำพึงขึ้นมาในท่ามกลางนักรบกองทัพธรรมที่ร่วมทำวิชชาปราบมารด้วยกันนั้นว่า **“ลูกจันทร์นี้ หนึ่งไม่มีสอง”** เหตุการณ์คราวนี้นับเป็นมหานิยมยิ่งในสมรภูมิ

คำว่า **“หนึ่งไม่มีสอง”** นี้ หลวงปู่วัดปากน้ำท่านพูดครั้งเดียวในชีวิตของท่านเท่านั้น และไม่พูดกับใครอีกเลย นั้นหมายถึงว่า เป็นถ้อยคำอมตะที่สำคัญยิ่ง มอบให้แก่ผู้มีความดีสมบูรณ์พร้อมทั้งหมดอย่างคุณยาย

เมื่อได้รับคำชมนั้น คุณยายมิได้โลดโลดใจหรือหยิ่งผยองพองตัวเลย ยังคงรักษาภาวะปกติและทำความเพียรของท่านเรื่อยไป หยุดในหยุด อยู่กับธรรมะตลอดทั้งวันทั้งคืน

นอกจากธรรมะภายในที่เป็นหนึ่งไม่มีสองแล้ว ท่านยังมีอุปนิสัยมักน้อย สันโดษ เป็นคนชอบให้ ไม่ชอบสะสม ดังเช่นวันหนึ่ง มีคนเอาพัดขนนกยูงมาถวายหลวงปู่วัดปากน้ำ แต่เขาถวายเพียงด้ามเดียวเท่านั้นในขณะที่ในโรงงานทำวิชชามีคนตั้งมากมาย หลวงปู่จึงให้จับฉลาก และท่านก็นึกว่าใครที่มีธรรมะดีที่สุดขอให้จับฉลากได้พัดนี้ จากนั้นท่านวางใจเป็นกลางๆ ให้พวกอุบาสิกเขียนฉลากแล้วก็จับฉลากกันไป คุณยายก็นั่งเข้ากลางของกลางไปเรื่อยๆ

คุณยายจับฉลากเป็นคนสุดท้าย แต่น่าอัศจรรย์ยิ่งที่ฉลากใบเดียวใบนี้หลีกมือคนอื่นมาถึงมือของคุณยายได้ ท่านจับได้มาแล้วก็ไม่ออก ต้องให้คนอื่นช่วยอ่าน พออ่านแล้วก็เอิ้นทั้งห้อง เขาบอกว่า **“พีจันทร์ นามสกุล ขนนกยูง ได้พัดขนนกยูง”** แต่พัดด้ามนี้อยู่กับคุณยายได้เพียงวันเดียว เพราะคุณยายทองสุกท่านมาขอ **“อีกำเอี้ย มีงเอามาให้กูหะ กูจะไปทำบุญ”** คุณยายก็ว่า **“เอาไปเลยพี”** ท่านพูดง่ายๆ อย่างนี้ ถ้าใครขออะไรเป็นต้องให้ทุกที

คุณยายสนใจอยู่แต่เรื่องธรรมะภายใน เรื่องภายนอกท่านไม่สนใจเลย มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงปู่วัดปากน้ำท่านลองใจ ในขณะที่ถามเรื่องวิชชากันไปเรื่อยๆ นั้น อยู่ๆ หลวงปู่ก็ถามคุณยายขึ้นมาว่า **“ลูกจันทร์ ปลาสดมันอร่อยตรงไหนวะ”** คุณยายนิ่งอึ้งไป ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร เพราะโดยปกติแล้ว หลวงปู่วัดปากน้ำท่านจะถามเรื่องวิชชา ซึ่งคุณยายจะตอบได้หมด แต่พอถามเรื่องปลาสด ท่านนึกไม่ออก เพราะท่านรับประทานอาหารไปตามหน้าที่เพียงเพื่อหล่อเลี้ยงร่างกายให้คงอยู่ได้ จะได้มีเรี่ยวแรงทำวิชชาเท่านั้น ไม่ได้สังเกตว่ามันอร่อยหรือไม่ เพราะท่านมุ่งหยุดในหยุด เข้ากลางของกลาง มุ่งไปปราบมารเพียงอย่างเดียว ท่านบริสุทธิ์ใจ จริงใจต่อหน้าที่ ซึ่งก็เอื้อให้คุณยายทำวิชชาได้อย่างเชี่ยวชาญ